

tarwis on. Oh tulleks ommeti üks nõid, wõdi mu nisuggune asjamees ja kergitaks minno põlwe!

Siin on, mis sa sowid! ütles korraga kegi, temma selja tagga, ja korraga seisís tüdruk ees üks weike wanna naene, keppi najal, nággo ni weider kui konna nággo, ja kõi se innimenne ni immelik, et ta isse enneses mõtles: Ei se kúl saaks meest, ja olleks temmal ka sállites tuffatid.

Ma tullen sinno abbiks, ütles wanna moor, ma kuulsin sinno kaebamist, ja toon sul middagid sinno kurwa mele wasto. Waat siin on 10 tõmeest: Igga kaks on parimehed. Need paksemad ja lühhemad on rammusemad, agga selle wasto on need penemad ja pikemad ka kármem ja targem. Need mõistawad kedrada, kud, duda, ja mis ial majas tarwis tehha, kui sinna neid agga kássid, muido ei nemmad liguta ennast.

Kus nemmad siis on? küsis ta rõõmsa melega.

Kõhhe pead sa neid kátte sama, ütles nõid. Waat, kõi 10 meest ei wõdi sa ommeti mitte igga kõhha omma kasa wõtta, sellepárrast tahhan ma igga ühhe neist ühhe sinno sõrme sisse nõidada. Wanna moor sõssises kõhhe paar sõnna üle igga sõrme, ja silmapilk tundis ta, et sõrmed kippusid wággise tõõd teggema, ni kármest ja ussinast, et ta isse immeks panni.

Wanna nõid agga ütles: Kas náád, armas laps, mis háid kinki sa olled sanud, nüüd walwa ja panne táhhele, et sa omma tõmeestele ikka kúllalt tõõd annad, kúl sa siis náád, et igga tõõ, kedda sa sureks pead, ja wággá rängaks arwad, ni kármest eddasi lähheb, et sa wimaks ennast omma ennese ees hábbened ja ialgi ennast káed tõõ eest põlle alla kattad.

Sest sadik lõppetás Jaak omma jutto, on kõi meie maja õn ja rahho meie 10 náppode sisse nõitud.

Eiso nággo lói jársko punnaseks, ja noor naene ei teand, kühho omma filmad